

05 — Kuća bola

Šela osmotri put ispred sebe. Noćni vetar je povijao visoke jablane, donoseći joj mirise obale i luke. Pogledala je ponovo mapu. Ne, greške nije moglo biti. Nije zalazila u ovaj deo grada, ali Esnafu ubica je verovala bez rezerve. Nikada nisu omanuli u lociranju mete. Mornarska 124, usamljena kuća na kraju ulice. Ako oni kažu da je ta kuća Ežad—kuća beskrajnih strasti i uživanja, onda je nesumnjivo tako.

Samo što ono što je videla, nikako nije mogla biti Ežad kuća.

Kuća je bila potpuno crna, poput večne tame. Nije bilo nikakvih fenjera, ni svetla koje bi osvetljavalo put ; kao da je svaka svetlost gasnula u blizini kuće.

Kretala se nečujno, na vrhovima prstiju, poput pantere spremne na skok. Njena disciplina i vernost Esnafu, borile su se sa razumom i onim što je videla. Kuća koju je tražila nije se nalazila na mestu koje je Esnaf označio. Umesto toga, dospela je pred jezivu građevinu koja je izgledala poput doma izgubljenih duhova.

Čvrsto je stegnula bodež i dodirnula šestokraku zvezdu. Jedan precizan hitac u srce biće dovoljan za Gavrana.

Gavran.

Izgovorila je njegovo ime tiho, kao da se plaši da će ga prizvati pre vremena. Gavran. Najveći ubica koji je ikada hodao Carstvom. A upravo će ona okončati njegovu slavu.

Doduše, imao je i slabosti. Ežad. Prezirala je muškarce koji posećuju javne kuće. Pitala se hoće li ga zateći u kakvom nedoličnom položaju pre nego što mu okonča život.

Kuća je ipak imala i prozore. Zaklela bi se da trenutak ranije nisu bili tu. Pokušala je da se skoncentriše na zadatak, ali tama je obuzela

njen um. Zanimarivši sve mere opreza, podigla je glavu i pogledala kroz prozor.

Tama se istog trenu povukla.

Šela vrisnu.

Nešto je vodilo njen um, njene oči od prizemlja do spratova. Svuda su visili nagi, krvlju umrljani, okovani muškarci i žene. Njihovi mučitelji su takođe bili različitog pola. Šelin krik se stopi sa vriskovima mučenih. Neke su bičevali, neke su rastezali, sekli oštricama; krv je pljuštala na sve strane.

Skrenula je pogled, dotakla ivice prozora... i ponovo vrisnula.

Kosti. Stranice prozora bile su sačinjene od kostiju. Kako se tama neobjašnjivo povlačila, shvatila je da je kuća sazidana od ljudskih kostiju.

Pala je nemoćno na tlo, zureći u monstruožnu građevinu koja se pružala pred njom. Kako je moguće da je Esnaf toliko pogrešio, i umesto kuće uživanja, doveo je do ove... Kuće bola.

Oseti dodir hladnog čelika na vratu.

„To je dakle čuvena Šela-Lutalica“, tih, jeziv glas ubice. „Zadovoljstvo je moje. Gavran. „

„Razumem tvoje čuđenje“, nastavljao je Gavran. „ Ali Esnaf zapravo i nije pogrešio. Doveo te je gde treba. Ono što oni ne znaju... je da su strast i bol dve strane istog novčića. Uživanje i patnja. Život i smrt. Seks... i ubijanje.“

Zurila je u njega, ne verujući.

„ Pogledaj“, reče joj.

Šela je zaprepašteno zurila u kuću koja se menjala pred njenim očima. Sada je predstavljala tipičnu javnu kuću. Prozori sa crvenim zavesama, iza kojih su se devojke osmehivale i mamile mušterije. Svetlost

fenjera. Veseli kikot mornara i studenata koji su došli da potroše poslednje novce na devojke.

Ni traga od mučenih, mučitelja, i jezivih kostiju.

„Kako je to moguće ? Znam... znam šta sam videla“ promuca Šela.

Oštrica se povuče sa njenog vrata. Gavran se nadneo nad nju, visok, crn i ogroman.

„Ova kuća poseduje izvesna... svojstva „reče. „Svako vidi ono što želi. *Svako dobije ono što želi*. Mornari žele visoke lepojke... a ja želim i cenim drugačiju vrstu lepote. Ono što si prvi put videla u kući, je moja strast. Ali ja te nisam mogao naterati da gledaš mojim očima. *Videla si ono što si sama želela*. „

Gavran odbaci nož u travu, i po prvi put joj se osmehnu. Pružio joj je ruku.

Šela ga je dugo ćutke posmatrala, a onda odloži bodež i šestokraku zvezdu na travu.

Prihvatila je Gavranovu ruku i pošla za njim .

Kuća se menjala kako su joj prilazili, i kada su se vrata od kostiju zatvorila za njima, tama ju je ponovo sakrila od radoznalih ljudskih pogleda.